

ΤΥΡΤΑΙΟΣ

Προχωρείτε ὦ τῆς εὐανδρῆς Σπάρτης
παλληκάρια γονιῶν πολιτῶν της
στο ζερβὶ τὴν ἀσπίδα προβάλτε,
καὶ τὸ δόρυ μὲ θάρρος ὑψῶστε
δίχως ἔγνοια καμμιά γιὰ τὴ ζωὴ σας·
δὲν ταιριάζει στὰ πάτρια τῆς Σπάρτης.

ΑΛΚΜΑΝ

Κοιμοῦνται τῶν βουνῶν οἱ κορφές καὶ τὰ φαράγγια,
τ' ἀκρορράχια κι' οἱ χαράδρες,
τὰ φυτὰ καὶ τὰ ἔρπετά, κι' ὅσα τρέφει ἡ μαύρη γῆς,
τ' ἀγρίμια τοῦ βουνοῦ, τὰ πλήθια οἱ μέλισσες,
τὰ κῆτη βαθειὰ στὴν πορφυρένια θάλασσα·
κοιμοῦνται τώρα καὶ τὰ ὄρ-
νια τὰ μακροπτέρουγα.

ΑΛΚΑΙΟΣ

Δὲν ξέρω ἀπὸ ποῦ νὰ φυσᾶν οἱ ἀνέμοι·
γιατὶ τὸ ἕνα κῦμα ἀπὸ 'δῶ κυλιέται,
τὸ ἄλλο ἀπὸ 'κεῖ· κι' ἀνάμεσα ἐμεῖς,
μὲ καράβι σερνόμαστε μαῦρο
στὴ βαρυχειμωνιά πολὺ μοχθώντας·
νερὸ ἔχει μπῆ ἀπ' τοῦ καταρτιοῦ τὴ βάση
καὶ πιά ὄλο εἶν' τὸ πανὶ κουρέλι
μὲ μεγάλα ξεσκίσματα ἀπάνω

.
.
.

Μεταφρ. ΑΝΤ. Κ. ΛΑΒΔΑΣ

